

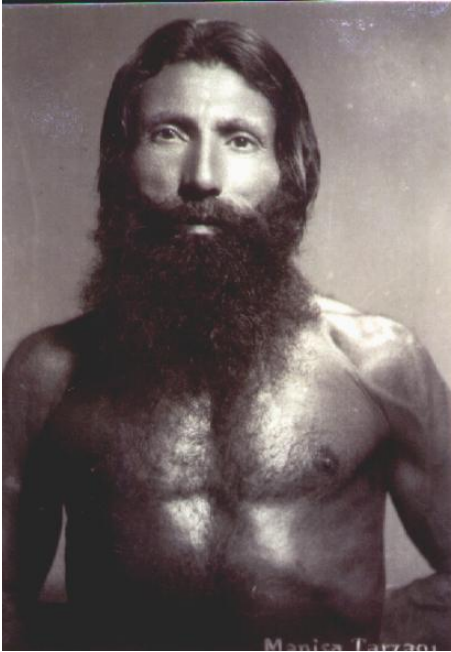
Manisa Tarzanı

Sinopsis

1889 yılında Kerkük Türkmenlerinden bir aşirette dünyaya gelen Ahmet Bedevi, tam nişanlanacağı sırada Birinci Dünya savaşının çıkması üzerine Kafkas cephesine savaşmaya gider. Ancak savaşın kaybedilmesi üzerine doğduğu yere dönmeyerek Hindistan'a gider. Burada bir süre kaldıktan sonra, tekrar doğduğu yere nişanlısını bulmak için döner. Uzun çabalardan sonra, nişanlısı Meral'in aşiretini bulur ve düğün hazırlıklarına başlanır. Ancak

tam bu sırada Ahmet Bedevi, Anadolu'da Mustafa Kemal adında birinin Ulusal Kurtuluş Savaşı başlattığını duyunca Meral'i de yanına alarak gönüllülerle birlikte Anadolu'ya, savaşmak üzere yola çıkar. Ancak bu sırada Meral bir uçurumdan yuvarlanarak hayatını kaybeder. Ahmet Bedevi, çok sevdiği Meral'i kaybetmesine rağmen, kurtuluş savaşına katılır ve Türk orduları ile birlikte 1922 yılında Manisa'ya girer.

Ahmet Bedevi, işgal güçlerinin kaçarken yaktığı Manisa'nın yeşil dağlarına adeta aşık olur ve bu kentte kalmaya karar verir. İlk zamanlar Manisa'nın yerli halkı bu kişiden çekinir. Ortalıkta mecnun gibi dolaşan Ahmet Bedevi'ye, Dede adında, lokantası olan bir Bektaşî sahip çıkar ve yemek vermeye başlar. O da buna karşılık olarak su getirmektedir.

Savaş Gazisi olan Ahmet Bedevi, yeniden yapılanan Manisa belediyesinde itfaiyeci ve yardımcı bahçıvan kadrosunda iş bulur. İlk işi, 1000 adet çam fidanını dikmek olacaktır. Ahmet Bedevi, bir yandan bu ağaçları büyütürken diğer yandan saatin 12 olduğunu gösteren topu yayladan ateşlemeye başlar. Manisa'da herkes ona, Hacı ya da Arap lakabı

ile seslenmektedir.

Ahmet Bedevi 1000 ağaç dışında yeni fidanlar da bulmakta ve dikmektedir. Tam bu sırada Manisa'da ilk Tarzan filmi oynar. Ahmet Bedevi filminden o kadar etkilenir ki, üstündeki her şeyi, siyah şortu dışında çıkarır ve o günden itibaren öyle dolaşmaya başlar; lakabı bundan böyle Tarzan'dır.

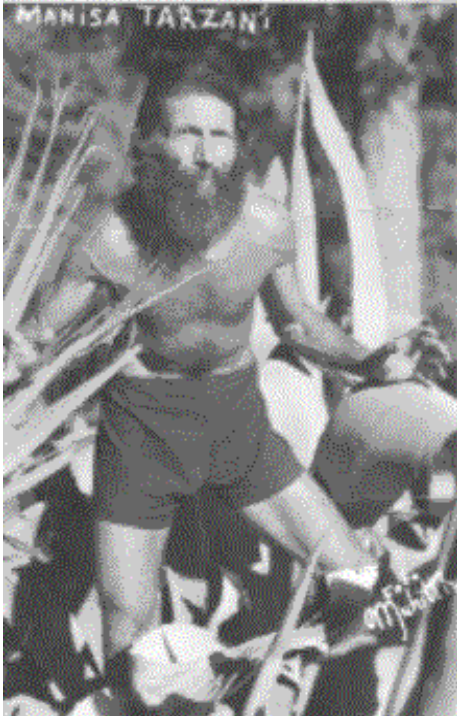
Tarzan, tüm Manisa'yı yeşillendirmeye başlar. Artık her adımda onun diktiği ağaçlar vardır. Belediyeden aldığı 30 lira maaşın 20 lirası ile dergi, gazete, kalanı ile de çocuklara şeker almaktadır. Söylediği gibi, hayatta en çok sevdiği iki şey vardı artık; çocuklar ve evlatlarını dediği ağaçları.

Tarzan herkesin 25 dakikada çıkabildiği tepeye, 3-4 dakikada çıkıp topu attıktan sonra tekrar kente iniyordu. Manisalıları onu o kadar benimsemişlerdi ki, her yere davet ediliyordu. Tarzan, çok sevdiği Türk sanat Müziği Konserlerine katılıyor, Dağcılık Kulübünde aktif olarak yer alıyordu. Ancak,

ne kadar aktif olursa olsun en sonunda yayladaki tek odalı kulübesine geri dönüyordu.

Yaz kış tek bir şortla dolaşan Tarzan, dağcı arkadaşları ile yurt gezilerine de çıkar. Bu gezilerde gittiği her yerde sevgi ile karşılaşır. Ankara'dan Niğde'ye, oradan Mersin ve Hakkâri'ye kadar uzanan yerleri arkadaşları ile kâh yürüyerek kâh otostop ile dolaşır.

En büyük sorunlardan biri, gelişen kentle birlikte, yol açmak ya da yeni tesisler yapmak için ağaçların kesilmesidir.

Manisa'daki her ağaçta onun emeği vardır ve bu onu çok üzmektedir.

1963 baharında bir akşam, dağdan döndüğünde ulu çam ağaçlarının yol yapımı için kesildiğini görünce fenalık geçirir. Zaten yorgun olan bedeni bunu kaldırmaz. Hastaneye kaldırılır. İyileşir gibi olsa da bir süre sonra gözlerini hayata kapatır.

Manisa'nın neredeyse yarım asrına damgasını vuran, bir kenti yeşillendirmekle kalmayıp, ona bir ruh katan Manisa Tarzanı ya da resmi belgelerdeki adı ile Ahmeddin Carlak, bugün Manisa'da neredeyse unutulmaya yüz

tutmuştur.